

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS THROUGH
ACTIVITY-BASED LEARNING FOR GRADE 10 STUDENTS AT DEBSIRIN CHIANG MAI SCHOOL

ยงยุทธ โคตรหาชัย, ณรงค์ศักดิ์ ลุนสำโรง, อิทธิพัทธ์ รัตนสันติ, อรรถพล โคตตาแสง, กองทัพ เครือณา
Yongyut Khothachai, Narongsak Lunsamrong, Itthiphath Rattanasanti, Atthapol Khottasaeng, Khongthap Krueanak
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
Mahamakut Buddhist University Lanna Campus
Corresponding Author E-mail: Yongyuts2547@gmail.com

Received July 29, 2025

Revised September 2, 2025

Accepted September 12, 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย การวิจัยใช้รูปแบบกึ่งทดลอง แบบกลุ่มเดียววัดก่อน-หลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และ t-test สำหรับกลุ่มสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังเรียนด้วย ABL นักเรียนมีคะแนนพูดเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ก่อนเรียน $\bar{X}=18.15$, S.D.=3.12; หลังเรียน $\bar{X}=25.30$, S.D.=2.45, $t(19) = 5.32$, $p < .001$) สะท้อนว่า ABL ช่วยยกระดับทักษะการพูดอย่างชัดเจน และ 2) ความคิดเห็นต่อ ABL อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.65$, S.D.=0.88) ผู้เรียนเห็นว่าแนวทางนี้ส่งเสริมความกล้าแสดงออก ความมั่นใจ และโอกาสใช้ภาษาอังกฤษจริงในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้มีส่วนร่วมและสนุกยิ่งขึ้น โดยสรุป ABL เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้งในมิติผลสัมฤทธิ์ เจตคติ และความพร้อมต่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare the English-speaking achievement of Grade 10 students at Debsirin Chiang Mai School before and after instruction through Activity-Based Learning (ABL), and 2) to investigate students' opinions toward this instructional model. The sample consisted of 20 students selected by simple random sampling. The research employed a quasi-experimental design, specifically a one-group pretest-posttest design. Research instruments included lesson plans, an English-speaking

achievement test, and a student opinion questionnaire. Data were analyzed using mean, standard deviation, percentage, and the paired-samples t-test.

The findings revealed that (1) after learning through ABL, students' mean speaking scores were significantly higher than before at the .05 level of statistical significance (pretest: \bar{X} = 18.15, S.D. = 3.12, posttest: \bar{X} = 25.30, S.D. = 2.45, $t(19) = 5.32$, $p < .001$), indicating that ABL significantly enhanced speaking skills; and (2) students' opinions toward ABL were at the highest level (\bar{X} = 4.65, S.D. = 0.88). Students perceived that the approach promoted expressiveness, self-confidence, and opportunities to use English authentically in classroom, while fostering a more participatory and enjoyable learning atmosphere. In conclusion, ABL was found to be an effective approach for developing secondary school students' English-speaking skills, not only in terms of learning achievement, but also attitudes and readiness for real-life communication.

Keywords: English Speaking Skills, Activity-Based Learning, Learning Achievement

บทนำ

ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 หรือที่เรียกว่า 3R8C เป็นกรอบทักษะสำคัญที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ความคิด และอารมณ์ โดยเฉพาะ ทักษะการพูด ซึ่งหมายถึงความสามารถในการสื่อสารความคิดและความรู้สึกอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับบริบทและผู้ฟัง ทักษะการพูดจัดเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารในกรอบ 3R8C ที่ช่วยเสริมทั้งการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการเรียนรู้ตลอดชีวิต แม้แนวคิด 3R8C จะเป็นกรอบที่มุ่งเน้นสมรรถนะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 แต่ก็สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) ที่กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาบุคคลและสังคม ทั้งด้านความรู้ ความคิด คุณธรรม และการสืบสานวัฒนธรรม โดยเฉพาะ มาตรา 22 ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เชื่อว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และควรได้รับการส่งเสริมให้เต็มศักยภาพตามธรรมชาติของตน ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ที่กำหนดคุณภาพผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายว่าต้องสามารถพูดและเขียนเพื่อนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ และประเด็นที่สนใจ รวมถึงสามารถสรุป วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็นเชิงเหตุผลได้ทั้งในระดับท้องถิ่น สังคม และระดับโลก

การพูดในทางภาษาศาสตร์หมายถึงกระบวนการสื่อสารโดยใช้เสียงจากกล่องเสียงและการทำงานของอวัยวะออกเสียง เช่น ลิ้น ริมฝีปาก และฟัน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก หรือข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยยึดหลักเกณฑ์ทางภาษาและกาลเทศะที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนไทยยังประสบข้อจำกัดหลายด้าน ทั้งด้านหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ของครู ตลอดจนทัศนคติของผู้เรียน งานวิจัยจำนวนมากสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาทักษะการฟังส่งผลโดยตรงต่อทักษะการพูด เช่น การเรียนการสอนที่เน้นไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสารจริง การขาดโอกาสฝึกฝนจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทำให้นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมั่นใจ (Littlewood, 2004)

สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนชัดจากผลการทดสอบ O-NET ปีการศึกษา 2566 ของโรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 22.58 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

ระดับประเทศที่ร้อยละ 26.19 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2566) ซึ่งเป็นสัญญาณว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่ตอบสนองเป้าหมายเชิงนโยบาย และไม่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับที่ควรเป็นได้อย่างแท้จริง

งานวิจัยที่ผ่านมายืนยันปัญหาในทิศทางเดียวกัน เช่น ภัคภร อุบลน้อย (2564) พบว่าแม้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านภาระงานจริง แต่ยังไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ตามมาตรฐานหลักสูตร ขณะที่ สุขาวลี วงศ์ศรีทา (2565) ศึกษานักเรียนยังขาดความมั่นใจเพราะกังวลเรื่องความผิดพลาดทางไวยากรณ์และรู้สึกลังเลเมื่อต้องพูดต่อสาธารณะ เช่นเดียวกับ กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า (2565) ที่พบว่าผู้เรียนแม้จะได้รับการสอนผ่านสื่อร่วมสมัยอย่างวิดีโอ ก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติและมีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยประเทศ ขณะที่ พรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล (2565) รายงานว่า ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีทักษะการฟังและการพูดต่ำกว่าระดับชั้นเรียนจริง และ นริศรา ศิริวงศ์ (2564) ก็ย้ำว่าการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานช่วยพัฒนาการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ โดยคาดหวังว่าการออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายและเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่กระตุ้นการสื่อสาร พัฒนาความมั่นใจ และเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งยังเป็นแนวทางหนึ่งในการยกระดับคุณภาพผู้เรียนให้สอดคล้องกับเป้าหมายการศึกษาแห่งชาติและความต้องการของสังคมโลกในศตวรรษที่ 21

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งเหมาะสมกับการวิจัยในชั้นเรียนที่มีข้อจำกัดด้านเวลาและจำนวนผู้เรียน เพราะสามารถสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้จริงในสภาพแวดล้อมปกติ

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 200 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งวิธีนี้ช่วยให้ทุกคนมีโอกาสถูกเลือกอย่างเท่าเทียม ลดอคติในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งกลุ่มตัวอย่งนี้เป็นห้องเรียนที่โรงเรียนอนุญาตให้ใช้ในการวิจัย

1.2 เนื้อหา

เน้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการพูดนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้สาระภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา

1.3 ระยะเวลา

การทดลองใช้เวลา 3 เดือน ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2567 – มกราคม 2568 ครอบคลุมการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้และการเก็บข้อมูลทั้งก่อนและหลังเรียน

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL)

ตัวแปรตาม คือทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

2.2 การตรวจสอบคุณภาพ แผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสม = 3.60 อยู่ในระดับมาก ตามเกณฑ์การตีความ (1.00–1.50 = น้อยมาก 1.51–2.50 = น้อย 2.51–3.50 = ปานกลาง 3.51–4.50 = มาก 4.51–5.00 = มากที่สุด)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ตรวจสอบความเชื่อมั่นโดยใช้ KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.85 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี สามารถใช้วัดผลได้อย่างน่าเชื่อถือ

แบบสอบถามความคิดเห็น มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสม = 4.39 อยู่ในระดับมาก และมีค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's Alpha) = 0.87 สะท้อนว่าเครื่องมือมีความสอดคล้องภายในสูง

3. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

3.1 ปฐมนิเทศนักเรียน อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอน และแนวทางเข้าร่วมกิจกรรม

3.2 จัดการเรียนรู้ ตามแนวคิด Activity-Based Learning โดยเน้นการทำงานกลุ่ม การอภิปราย และการนำเสนอ เพื่อส่งเสริมการฝึกทักษะการพูดจริงในชั้นเรียน

3.3 รวบรวมข้อมูล จากคะแนนการพูดและการนำเสนอของนักเรียน รวมทั้งแบบสอบถามความคิดเห็น

4. การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง นำมาวิเคราะห์ด้วย Dependent Sample t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองครั้ง หากพบว่าค่าความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะสรุปได้ว่าการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน

4.2 ความคิดเห็นของนักเรียน ที่เก็บจากแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์ด้วย ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นและแนวโน้มของการยอมรับการเรียนรู้รูปแบบดังกล่าว

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ใช้ Dependent Sample t-test ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน เนื่องจากต้องการวัดการเปลี่ยนแปลงภายในกลุ่มตัวอย่างเดียว

วัตถุประสงค์ที่ 2 ใช้ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อสะท้อนความพึงพอใจและการยอมรับต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) จากการทดสอบ Dependent-Sample t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (\bar{X} = 25.30, S.D. = 2.45) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} = 18.15, S.D. = 3.12) อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $t(19) = 5.32, p < .001$ แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ (N = 20)

การทดสอบ	\bar{X}	S.D.	t	df	p
ก่อนเรียน	18.15	3.12			
หลังเรียน	25.30	2.45	5.32	19	.000*

ผลคะแนนแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สะท้อนว่ากระบวนการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมลงมือปฏิบัติจริง และมีการป้อนกลับ (feedback) อย่างต่อเนื่อง ช่วยกระตุ้นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างชัดเจน ผลดังกล่าวสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

ผลคะแนนสะท้อนว่า ABL มีส่วนช่วยอย่างชัดเจนในการยกระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Communicative Language Teaching (CLT) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสารในสถานการณ์จริง ผ่านกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการนำเสนอ (Richards & Rodgers, 2014) รวมทั้งสอดคล้องกับกรอบ 3R8C ที่ระบุให้ “การสื่อสาร” และ “การทำงานร่วมกัน” เป็นทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 เมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกซ้อมในชั้นเรียนที่จัดกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมปฏิบัติจริง จึงช่วยลดความกังวล เพิ่มความกล้าแสดงออก และส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นโดยรวมพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65, S.D. = 0.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า “ความกล้าแสดงออก” มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.76$) รองลงมาคือ “ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ” ($\bar{X} = 4.75, S.D. = 0.82$) แสดงให้เห็นว่านักเรียนได้รับประโยชน์ทั้งในด้านทักษะการใช้ภาษาและด้านจิตพิสัย นอกจากนี้ “การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง” ($\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.85$) และ “บรรยากาศการเรียนรู้” ($\bar{X} = 4.55, S.D. = 0.92$) ก็อยู่ในระดับสูง สะท้อนว่าผู้เรียนรู้สึกว่าชั้นเรียนมีความสุข มีส่วนร่วม และเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะภาษา

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักเรียน (N = 20)

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ความกล้าแสดงออก	4.80	0.76	มากที่สุด
ความมั่นใจในการพูด	4.75	0.82	มากที่สุด
การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง	4.60	0.85	มาก
บรรยากาศการเรียนรู้	4.55	0.92	มาก
ภาพรวม	4.65	0.88	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์สะท้อนว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน มองว่ารูปแบบการเรียนนี้ช่วยให้พวกเขากล้าแสดงออกมากขึ้น มีความมั่นใจที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ และสามารถใช้งานได้จริงในสถานการณ์ที่หลากหลาย นอกจากนี้บรรยากาศการเรียนรู้ยังเอื้อต่อการมีส่วนร่วม ทำให้ผู้เรียนสนุกและตั้งใจเรียนมากขึ้น ผลลัพธ์ดังกล่าวสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

ผลการประเมินสะท้อนว่าผู้เรียนมองว่า ABL เป็นการเรียนรู้ที่มีคุณค่า ทั้งในมิติการเสริมสร้างความมั่นใจ กล้าแสดงออก และการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในบริบทจริง ผลนี้สอดคล้องกับหลักการของ Natural Approach ที่เน้นลดความวิตกกังวลของผู้เรียน (lowering the affective filter) และให้ผู้เรียนซึมซับภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย (Krashen & Terrell, 1983) นอกจากนี้ยังสะท้อนแนวคิด Constructivism ที่เชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมจริง เมื่อผู้เรียนมีความสุขและมีแรงจูงใจในกระบวนการเรียนรู้ จึงทำให้ความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

จากทั้งสองวัตถุประสงค์ งานวิจัยนี้ยืนยันว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมีประสิทธิภาพทั้งเชิงผลสัมฤทธิ์ (achievement) และเชิงความคิดเห็นของผู้เรียน (attitude/satisfaction) กล่าวคือ ผู้เรียนไม่เพียงแต่มีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยังมีเจตคติและความพึงพอใจในระดับสูงสุดต่อการเรียนรู้ ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพของ ABL ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและเป้าหมายการศึกษาสมัยใหม่

การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (ABL) ไม่เพียงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ตรงกับกรอบ 3R8C และหลัก “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 อีกทั้งยังสอดคล้องกับนโยบายกระทรวงศึกษาธิการ (2551) ที่กำหนดว่าผู้เรียนควรสามารถพูด-เขียน-สื่อสารได้ในบริบทจริง

อภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) ผลการวิเคราะห์ Dependent-Sample t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (\bar{X} = 25.30, S.D. = 2.45) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} = 18.15, S.D. = 3.12) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $t(19) = 5.32, p < .001$ สะท้อนว่า ABL ส่งผลเชิงบวกต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อย่างชัดเจน

การเพิ่มขึ้นของผลสัมฤทธิ์อธิบายได้จากลักษณะของ ABL ที่เน้นการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติจริง ผ่านกิจกรรมกลุ่ม การนำเสนอ และการซักถาม-ตอบ ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย ได้รับการป้อนกลับ (feedback) อย่างต่อเนื่อง และสามารถปรับปรุงการพูดได้ในทันที ส่งผลให้เกิดความคล่องแคล่วและความมั่นใจมากขึ้น ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิด Communicative Language Teaching (CLT) ซึ่งย้ำการพัฒนาภาษาในสถานการณ์จริง และแนวทาง Constructivism ที่เห็นว่าผู้เรียนสร้างองค์ความรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์ตรง

ผลวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของภักดร อุบลน้อย (2564) ที่รายงานว่าการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานทำให้นักเรียนสื่อสารได้ตามมาตรฐานหลักสูตร สุขาวลี วงศ์ศรีทา (2565) ที่พบว่าการเล่าเรื่องช่วยเสริมความมั่นใจและความเป็นระบบในการพูด กนกวรรณ ตอนกวนเจ้า (2565) ที่ยืนยันว่าการใช้สื่อวิดีโอร่วมกับการสอนเชิงสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนพูดเป็นธรรมชาติมากขึ้น และพรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล (2565) ที่แสดงว่า Natural Approach ช่วยลดแรงกดดันทางอารมณ์ทำให้ผู้เรียนกล้าพูดมากขึ้น นอกจากนี้ นริศรา ศิริวงศ์ (2564) และปิยะนุช แจ่มหม้อ (2563) ก็ชี้ว่า ABL ทำให้ผู้เรียนมีความสุขและเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดี ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยตรง

การพิจารณาค่า t-test และขนาดอำนาจผล (Cohen's $d \approx 1.0$) ยังชี้ว่าผลที่ได้ไม่เพียงมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ยังมีอิทธิพลในเชิงปฏิบัติ (practically meaningful effect) ต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง

2. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นโดยรวมพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.65, S.D. = 0.88) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้าน “ความกล้าแสดงออก” (\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.76) และ “ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ” (\bar{X} = 4.75, S.D. = 0.82) รองลงมาคือ “การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง” (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.85) และ “บรรยากาศการเรียนรู้” (\bar{X} = 4.55, S.D. = 0.92) ผลดังกล่าวชี้ว่าผู้เรียนมองว่า ABL ช่วยเสริมทั้งทักษะภาษาและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

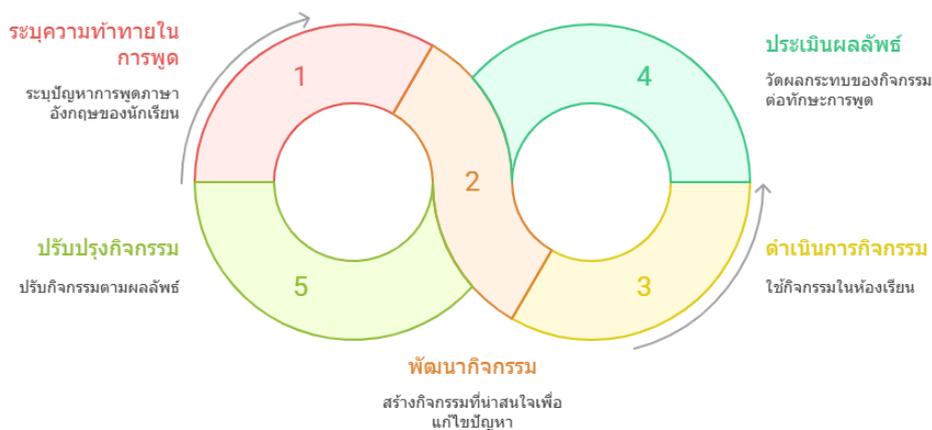
การที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจสูงสามารถอธิบายได้ว่า ABL เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในกระบวนการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) และทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนาน ลดความกลัวผิดไวยากรณ์ ผู้เรียนจึงมุ่งไปที่ “การสื่อสารให้เข้าใจ” มากกว่า “การใช้ภาษาอย่างถูกต้องทั้งหมด” ลักษณะนี้สอดคล้องกับหลักการของ Natural Approach ที่มุ่งลดตัวกรองทางอารมณ์ และกับกรอบ 3R8C ที่ย้ำบทบาทของการสื่อสารและการทำงานร่วมกันเป็นทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21

ผลที่ได้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล (2565) ที่พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับสูงสุดเมื่อใช้ Natural Approach, นริศรา ศิริวงศ์ (2564) ที่ย้ำว่า ABL ช่วยให้ผู้เรียนเพลิดเพลินและกล้าแสดงออกมากขึ้น และปิยะนุช แจ่มหม้อ (2563) ที่รายงานว่า ABL ส่งเสริมทั้งการสื่อสารและการร่วมมือในห้องเรียน ความพึงพอใจที่สูงนี้จึงทำหน้าที่เป็นตัวแปรกลาง (mediator) ที่ช่วยผลักดันให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

จากทั้งสองวัตถุประสงค์ งานวิจัยนี้ยืนยันว่า การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมีประสิทธิภาพทั้งเชิงผลสัมฤทธิ์ (achievement) และความคิดเห็นของผู้เรียน (attitude/satisfaction) กล่าวคือ ผู้เรียนไม่เพียงแต่มีผลการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยังมีทัศนคติและความพึงพอใจในระดับสูงต่อการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการ “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และนโยบายกระทรวงศึกษาธิการ (2551) ที่ระบุว่าผู้เรียนควรสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพในบริบทจริง

องค์ความรู้ใหม่

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ เชียงใหม่ มุ่งเน้นการแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นตามศักยภาพของนักเรียน ตามโมเดลกระบวนการจัดการเรียนรู้ต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมเป็นฐาน

สรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) เป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการยกระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาอย่างชัดเจน ทั้งยังช่วยสร้างทัศนคติเชิงบวก ความมั่นใจ และบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วม ผลลัพธ์ดังกล่าวสะท้อนถึงความสอดคล้องกับกรอบการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (3R8C) และหลักการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ตลอดจนเป้าหมายคุณภาพผู้เรียนของ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) กล่าวได้ว่างานวิจัยนี้ไม่เพียงชี้ให้เห็นประสิทธิภาพของ ABL ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แต่ยังเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่ยืนยันว่าการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมลงมือปฏิบัติ และได้รับการป้อนกลับอย่างต่อเนื่อง คือแนวทางสำคัญในการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมต่อการสื่อสารและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ในครั้งนี้มีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ครูสามารถนำแนวทางนวัตกรรมจัดการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป
2. โรงเรียนสามารถนำกระบวนการและนวัตกรรมจัดการเรียนรู้ต้นแบบไปพัฒนาต่อยอดให้เหมาะสมกับบริบทของตน
3. นักเรียนแสดงให้เห็นถึงความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้นวัตกรรมเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์

1. นักศึกษาครูสามารถนำวิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปประยุกต์เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูด
2. โรงเรียนและครูสามารถนำแนวทางนวัตกรรมจัดการเรียนรู้ไปใช้เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนได้ต่อไป
3. ครูสามารถนำรูปแบบการวิจัยนี้ไปปรับใช้และพัฒนาต่อในการศึกษาในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอ YouTube ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. สืบค้น 17 กรกฎาคม 2568, จาก https://bic.moe.go.th/images/stories/5Porobor._2542pdf.pdf
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. สืบค้น 17 กรกฎาคม 2568, จาก <https://shorturl.asia/0gZs4>
- นริศรา ศิริวงศ์. (2564). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ปิยะนุช แจ่มหม้อ. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- พรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน แบบธรรมชาติ(Natural Approach) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ภัคกร อุบลน้อย. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านลาดวิทยา จังหวัดเพชรบุรี (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2566). ข้อสอบ O-NET ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2566. สืบค้น 17 กรกฎาคม 2568, จาก <https://www.niets.or.th>
- สุชาวลี วงศ์ศรีทา. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของเฟรทาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom* (1rd ed.). Oxford: Pergamon Press.
- Littlewood, W. (2004). The task-based approach: Some questions and suggestions. *ELT Journal*, 58(4), 319–326.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and Methods in Language Teaching* (3rd ed). Cambridge: Cambridge University Press.